

μήν. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῇ ἡσύχασε πολὺ τὸν Μάξιμον, μὴ ἐπιμένοντα νὰ ταράξη τὴν νόμιμον ἢ ἄνομον συνέντευξιν τῶν ἐραστῶν.

Ἐπανελάβε τὴν συνήθη του θέσιν, ἀφείδους τοὺς ἐραστὰς νὰ χαρῶσι τῆς μοναξιάς τῆς θέσεώς των, καὶ χωρὶς πλέον νὰ σκέπτεται αὐτούς, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ νέου πρὸς τὸ θεωρεῖον, ὅπου ἦσαν αἱ τρεῖς φίλοι του. Τὰς εἶδε χειρονομούσας καὶ τεινούσας ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰς διόπτρας, ἐμακαρίζε δ' ἐκυτόν ὁ Μάξιμος ὅτι δὲν ἐπῆγεν εἰς ἐκείνην τὴν σφηκοφωλεάν, ὅτε καὶ πάλιν ἡ Βέρθα τὸν ἐκάλει διὰ σημείων ἐντονωτέρων νῦν.

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν ἐκάλει καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐδείκνυε τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ θεωρεῖον τοῦ προσκηναίου.

Καὶ τοῦτο βεβαίως ἐδήλου: "Ἐλα λοιπόν, θὰ σοῦ δείξω καὶ τι ποῦ σ' ἐνδιαφέρει, καὶ τι ποῦ συμβαίνει ἐκεῖ μέσα ἀντικρὺ μας, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἔμπορεῖς νὰ δῇς ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

— Μὰ τί διάβολο νὰ συμβαίνει, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος. Μήπως κατὰ τύχην γνωρίζω τὸ ζεῦγος ποῦ εἶνε κλεισμένον ἐκεῖ εἰς τὸ διπλανὸ θεωρεῖον; Ἡ Βέρθα εἶνε ἔξυπνος, καὶ θὰ 'ξέρῃ.

Ἀφοῦ μὲ προσκαλεῖ θὰ 'πῇ πῶς εἶνε τίποτε ἐνδιαφέρον.

"Α! μὰ θὰ πάγω. Ἐβράθηνκα νὰ κάθωμαι ἐδῶ, καὶ ἔμπορῶ νὰ διασκεδάσω λιγάκι μὲ τῆς φλυαρίας των. Ἐπειτα δὲν θὰ καθίσω καὶ πολὺ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος οὐδέποτε ἐδίσταζε νὰ διαπράξη ἀνοησίαν, ἐξῆλθε διευθυνθεὶς πρὸς τὸ θεωρεῖον τοῦ προσκηναίου.

Ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ τῷ ἤνοιξαν.

— Ἦλθες ἐπὶ τέλους, τῷ εἶπεν ἡ Βέρθα Βερριέ. Δόξα σοι ὁ Θεός.

— Ξεύρεις, φίλε μου, πῶς δὲν εἶσαι διόλου εὐγενής. Νὰ στρέψῃς τὴν πλάτην σου εἰς τρεῖς κυρίας! τί θὰ 'πῇ αὐτό; ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ Δελφίνη, δίδουσα τόνον σοβαρότητος εἰς τοὺς λόγους τῆς.

— Θὰ 'πῇ πῶς δὲν ἤθελα νὰ σὰς ἀνησυχήσω, κυρίαι μου, εἶπε γελῶν ὁ Μάξιμος.

— "Ἐλα, ἔλα, ἀφῆσ' τ' αὐτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Κόρα, 'ξεύρεις πολὺ καλὰ, πῶς ἔχει τέσσαρας θέσεις ἐδῶ. Ἡ τετάρτη δὲν βλέπει στὴ σκηνή, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ σοῦ δείξωμε τὴν σκηνήν.

— Τί λοιπόν;

— Ἀξίζει νὰ μὴ σοῦ δείξῃ κανεὶς τίποτε, ἐπανελάθεν ἡ Βέρθα. Σοῦ κἀνὼ τόσαις φοραῖς νόημα νὰ ἔλθῃς, μὰ σὺ οὔτε τὸ κουνεῖς. Θὰ σὰς παρακαλέσω, κύριε, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ εἰσθε τόσον ὑπερήφανος.

— "Α, ναί, 'ξεύρω, ψυχὴ μου. Πρόκειται γιὰ 'καίνην, ποῦ εἶνε κρυμμένη ἐκεῖ μέσα. Ἐχει καὶ ὠμούς, ποῦ τοὺς ἔχω ἀλλοῦ 'δεῖ.

— Ἀλήθεια; Τότε λοιπόν προσπάθησε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃς. Νά, θέλεις τὰ γυαλιὰ μου;!

1. Ἐδιδάσκαμεν ἐπὶ πολὺ, ἂν ἔπρεπε νὰ μεταφράσωμεν *la lorgnette* τῶν Γάλλων ὡς εὐρίσκεται γε-

— Τί νὰ τὰ κἀνω; Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶνε ὀλικὴ ἔκλειψις. Τὸ ἄστρον ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου του.

— Ἐννοία σου, θὰ 'ξαναφανῇ. Ἰδὲ ὁ μὼς καὶ τὸν δορυφόρον ὁ ὅποιος ἐφάνη.

Ὁ Μάξιμος παρετήρησεν ἄνδρα τινα, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία ἐπανεφέρεν εἰς τὴν μνήμην ἀσφῆ τινα ἀνάμνησιν.

Ῥεπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, κλαίουσα ἡ Βασιλικὴ ἐξεμυστηρεύθη τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα τῆς. Εἰς τὸ ἀπρόοπτον ἀκουσμα διαγωγῆς οὕτως αἰσχυρᾶς, νομίζων ὁ Πλακιώτης ὅτι ἴστατο ἐπὶ ἀνθρακιάς ἐφ' ὅσον ἔμενεν ἀργός, ἔσπευσε νὰ εὔρῃ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον καὶ νὰ ζητήσῃ τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις. Τὸν συνήντησεν ἐξερχόμενον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἐν ᾧ, ὡς τῷ εἶπον ἐν τῷ μεγάρῳ, εἰργάζετο ὀλίγας ὥρας καθ' ἐκάστην. Ἐκ τοῦ ὕφους τοῦ Μεγαρέως ἐνόησεν ἀμέσως ὁ Λέων ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἔκαμε τὸ χρέος τῆς ταχέως δ' ὠχυρώθη ὅπισθεν στυγνῆς καὶ ἀπροσπελάστου ἐκφράσεως, ἐμπνεύσεως φόβου καὶ ἀτολμίας, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε νὰ διαχέῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἀλλ' ὁ πατὴρ δὲν ἀπεδείλινξε. Μετὰ θάρρους ἤρχισε νὰ τῷ διηγῆται, κατόπιν τῆς συνήθους δεξιώσεως, ὅτι εὔρε τὴν θυγατέρα του περιλυπὸν καὶ κλαίουσαν ὅταν δέ τὴν ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας, τῷ ἀπεκρίθη πράγματα, τὰ ὁποῖα ἡδυνάτε αὐτὸς νὰ πιστεύσῃ καὶ ἤρχετο νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτων ἀπευθείας τὸν Λέοντα.

— Καὶ τί πράγματα εἰν' αὐτὰ ποῦ σου εἶπεν; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Μοῦ εἶπε πῶς... δὲν θέλεις νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου... καὶ τὸ λόγο ποῦ μας ἔδωκες ἀπήντησεν ὁ Πλακιώτης.

— Δηλαδή; ἐπανηρώτησεν ὁ Λέων, μὴ θέλων νὰ νοήσῃ.

— Δηλαδή... πῶς δὲν θέλεις νὰ τὴν κάμῃς νόμιμο γυναικα, ὅπως ἦταν ἡ μητέρα σου καὶ ἡ μητέρα τῆς, νά!

— Αὐτὸς εἶνε λογαριασμός 'δικός μου, ἀπήντησε τραχὺς ὁ Λέων· σὺ τώρα τί γυρεύεις ἐδῶ, τί ἦλθες νὰ μου 'πῇς;

— Νά... νά... ἐψιθύρισε ὁ πελώριος Πλακιώτης, θορυβηθεὶς εἰς τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο καὶ σατραπικὸν ὕφος. Ἀλλ' ὁ Λέων τὸν προέλαθεν.

— Ξεῦρω, 'ξεύρω τί ἦλθες νὰ κάμῃς, εἶπεν ἡλθες νὰνακακτευθῇς 'στῆς δουλειές μου, νὰ με μάθῃς τί νὰ κάμω, νὰ μου γραμμῇ. Καταλληλότεραν λέξιν δυστυχῶς δὲν εὑρομεν. Ἡ συνήθη δὲ ἐν τοῖς θεάτροις λέξις κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἶνε *lorgnon*, ἀλλὰ πολὺ κακῶς, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Γάλλους λεξικογράφους *lorgnon* εἶνε *petite lunette à un seul verre*.

Σ.τ.Μ.

ἐπιβάλης ποῖαν νὰ πάρω καὶ ποῖαν νὰ φῶ... μὰ ἐγώ, 'ξεύρεις, δὲν ἀκούω κἀνένα... ὅ,τι θέλω κἀνω!

— Δὲν ἦλθα γι' αὐτὰ ποῦ λές, ἦλθα νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὸ ἄδικο τοῦ παιδιοῦ μου...

— Νὰ παραπονεθῇς; νὰ παραπονεθῇς ἐναντίον μου; μέτα σωστά σου τὸ λές αὐτὸ τὸ πράγμα, κουμπάρε μου;... Ἀκούς ἐκεῖ τὸν ἀχάριστο! ἔτσι γρήγορα ἐλησμώνησες τῆς εὐεργεσίας ποῦ σου ἔχω κάμει, τὰ χρήματα ποῦ ἔχω ἐξοδεύσει ἕως τώρα γιὰ τὴν οἰκογένειά σου, τὰς θυσίας μου γιὰ τὴν θυγατέρα σου;... Τολμᾷς ἀκόμη νὰ μου ὀμιλῇς γιὰ ἄδικα καὶ γιὰ ὑποσχέσεις.

Ὁ ἀγαθὸς Πλακιώτης ἔμεινεν ἀναυδός, διότι δὲν περιέμενε τὴν παράδοξον ἐκείνην τροπὴν τῆς ὀμιλίας ὁ Λέων ἐξηκολούθησεν:

— Μὴν ἀκούς τί σου λέει ἡ Βασιλική, Πλακιώτη μου, γιὰτί εἶνε ἀκόμα παιδί καὶ δὲν εἰςεύρει τί γυρεύει. Ἐσὺ, σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος, πρέπει νάσαι καὶ πολὺ εὐχαριστημένος 'σέ ὅ,τι ἔκαμα ἕως τώρα γιὰ σὰς. Ἐτσι εὐκολὰ δὲν γίνεται μία χωρικὴ κυρία Ροδίου μέσα στὴν Ἀθήνα...

— Γιὰτί αὐτὴ τὴν ὀμιλίαν δὲν μου τὴν ἔλεγες εἰς τὴν ἀρχή, σὰν μου ζητοῦσες μέτα δάκρυα τὴν θυγατέρα μου; εἶπεν ὁ Πλακιώτης. Δὲν 'θυμᾶσαι τί μου εἶπες, τί μου ὑποσχέθηκες;

— Τὸ 'θυμοῦμαι καλὰ· μὰ ἄλλο ἦταν τὸ κεφάλι μου τότε καὶ ἄλλο τώρα· μήπως ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς πάντα ὅ,τι 'πῇ;

— Καὶ μήπως ἔμπορεῖ νὰ ἀτιμᾷσῃ ἕνα κορίτσι καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ ὕστερα στοὺς πέντε δρόμους;

— Ποιὸς σοῦ το εἶπεν αὐτὸ τὸ πράγμα; ἐγὼ μάλιστα τὴ Βασιλικὴ ἔχω σκοπὸ νὰ τὴν καλοπαντρεύω.

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν σοῦ τὴν ἀφῆσα νὰ τὴν δώσῃς ἄλλουνοῦ, παρὰ γιὰ νὰ τὴν πάρῃς ὁ ἴδιος· ἔτσι εἰςεύρα κ' ἐγὼ νὰ τὴν παντρεύω. Τὸ λόγο τους οἱ ἄνθρωποι...

— Πάλι τὰ ἴδια, Πλακιώτη! διέκοψεν ἀνυπομόνως ὁ στρατιώτης, τύπτων τὸ λιθόστρωτον διὰ τοῦ ποδός· βλέπω καὶ δὲν ἀκούς λόγια... τὸ 'ξεύρεις πῶς ἡ Βασιλικὴ εἶνε 'δική μου, ἡ δὲν το 'ξεύρεις! τὸ 'ξεύρεις πῶς τὴν ἀγόρασας μέτο χρῆμά μου καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κάμω ὅ,τι θέλω, ἡ δὲν το 'ξεύρεις;

Ἡ ὀργὴ εἶνε ἀνεξάρτητος τῆς ἀγχιότητος. Ὁ Πλακιώτης ἠσθάνθη τὸ αἷμα κοχλάσαν εἰς τὰς φλέβας του· ἀλλ' ἴσχυσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ εἶπῃ διὰ ταπεινοῦ ὕφους:

— Καλὰ· δὲν με μέλλει· πές μου ὅμως νὰ 'ξεύρω· ἔχεις σκοπὸ νὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου καὶ νὰ κάμῃς τὴ Βασιλικὴ γυναικά σου, ἡ θὰ ποδοπατήσῃς τὴ τιμὴ σου ὅπως ἐποδοπάτησες καὶ τὴ 'δική τῆς;

Ὁ Λέων ἐξεμάνη καὶ ἐξετραχύνθη κατὰ τὴν συνήθειαν του εἰς ὕβρεις βανυόσους.

— Αἰ στὴν ὀργή! σὰς 'βαρέθηκα κηόλα, φορτώματα τοῦ διαβόλου! δόσε θάρρος πτωχοῦ νὰ σε καθβαλικέψῃ ἀπὸ 'πάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι... Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ,

ἀνθρωπὲ μου· κάμε μου τὴ χάρι νὰ με ἀφῆσθης ἡσυχῶ, γιατί ἐγὼ τὸν πατέρα μου τὸν ἴδιο δὲν ἀκούω, ὅχι θάκούσω ἐσέ. Πήγαινε στὸ καλὸ, πάρε καὶ τὴ θυγατέρα σου, ἀν θέλῃς, γιατί δέν μου κάνει ἄλλο... Ἐλκ... τράβα... ἄτιμο ἐμένα κανεῖς δέν με εἶπε ἀκόμα. Σέβονται τὴν ἡλικία σου, καὶ μένε, εἰ δὲ μὴ θὰ σοῦ δειχνα πῶς πρέπει νὰ μιλάς στοὺς καλλιτέρους σου!...

Καὶ προῦχώρησεν ὁ Λέων μὲ ὕψος ὑψίστης περιφρονήσεως, ἀφίνων ὀπισθὲν τοῦ τὸν Πλακιώτην.

Εἰς τὰς θανασίμους ταύτας προσβολὰς ὁ Μεγαρεὺς ἡσθάνθη ζωηροτάτην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιπέσῃ ἐναντίον τοῦ θρασέος ὑβριστοῦ, καί, πελώριος ὡς ἦτο καὶ ἀρειμάνιος, νὰ συνθλίψῃ μέχρις ἀσφυξίας τὸν ἐκτεθλημένον ἀστὸν τῆς πρωτεύουσας· ἀλλὰ το μυρμηκιῶν πεζοδρόμιον τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο, περιπατοῦντες κατὰ τὸν διάλογον, δὲν ἦτο καταλληλὸν μέρος διὰ τοιαύτας σκηνάς. Κατέστειλε λοιπὸν τὰς ὀρμὰς του καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα, ἀπομακρυνθεὶς ἐσπευσμένῳ τῷ βήματι, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἐφρευγεν ἀπηλπισμένος ὁ ἀτυχὴς πατήρ· τὸν ἠδίκουν, τὸν προσέβαλλον, τὸν ὕβριζον κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον καὶ σκληρότατον. Καὶ δὲν εἶχεν οὐδένα ἄλλον, εἰς τὸν ὅποιον ν' ἀποταθῇ· ἡ κυρία Ροδίου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσέτρεχε μετὰ δακρύων, ἀπέθανεν· ὁ γέρω - Ρόδιος δὲν ὑπέχεε τῷ ὄντι οὐδεμίαν εὐθύνην, οὐδ' ἔχαιρε τὴν ἐλαχίστην ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του ἰσχύν. Διὰ τοῦτο ὁ ἡτιμασμένος πατήρ ἔσυρε τὰς τρίχας τοῦ γενείου του καὶ τῆς κόμης ἀπερχόμενος, ἔδωκεν τὰ χεῖλη καὶ ἐδρυχάτο, ἐν νευρικῷ παροξυσμῷ καὶ βραχυῷ ψυχῇ, ὅστις ἄδηλον ποῦ ἤθελε τὸν ὠθήσει.

*

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ὁ Λέων ἐν πολιτικῇ ἐνδυμασίᾳ ἐξῆλθεν εἰς τὸν συνήθη περίπατον. Ἦγάπα μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ μεταβαίνει δι' ὀλίγην ὥραν εἰς εὐάρεστον τι μέρος ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅπου ἀναψυχόμενος καὶ ἀνακτῶν δυνάμεις διὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς νυκτός, ἀπῆρχετο εἰς συνάντησιν τῶν φίλων του, ἢ εἰς τὸ ἐρωτικὸν κρησφύγετον τῆς ὁδοῦ Σόλωνος. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην προὔτιμησε τὴν ποιητικὴν δειροστοιχίαν τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρίσκειτο ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Στύλων. Ἀνῆλθεν εἰς τὸ σιγηλὸν καὶ ἤρμουν καφεῖον τῶν Ὀλυμπίων καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ κυκλοτεροῦς ὑψώματος. Ἦ—Ἐκεῖθεν ἐκτείνεται πρὸ τοῦ θαματοῦ τὸ ὠραιότερον τοπίον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ πεδιάς, πάνοπτος ὅλη, προχωρεῖ κατωφερῆς μέχρι τοῦ Φαλήρου καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ, ἐκεῖ εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὀριζήσαντος ἀκίνητος καὶ γλαυκὴ, μαρμαρίζει ὑπὸ τὰς ἀ-

κτίνας τοῦ ἡλίου ἢ ἀργυροῦται ὡς παμμέγεθες κάτοπτρον ὑπὸ το σελήνατον φῶς, ὁ εὐρύτατος ὀρίζων, ἐλεύθερος καὶ ἀναπεπταμένος, περιβάλλει ὡς γιγαντιαία σκηνογραφία τὸ ὑπερφύεθρον θέαμα, καὶ παρυσιάζει, ὡς παρυφὰς τοῦ γλυκυτάτου οὐρανοῦ, ἀποχρώσεις βελουδάτου, ἰώδους καὶ ἐρυθροῦ χρώματος, ἐκτάκτου λαμπρότητος καὶ ἁρμονίας. Εἶνε ὁ λαμπρότερος τῶν δακτυλίων — κατὰ τὴν παρομοίωσιν τοῦ Marmier—ὁ συνάπτων εἰς ἄρραβῶνα τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς. Καὶ ὅταν ὁ μεγαλοπρεπὴς ἥλιος, μεσουρανῶν, φωταγωγῇ τὴν πεδιάδα, καὶ ὅταν ἡ ρομαντικὴ πανσέληνος ἐπιρρίπτει τὸν ἀργυρόχρυσον αὐτῆς μανδύαν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης φύσεως, καὶ ὅταν τὸ ἀστρικὸν σέλας ἐπιχύνῃται ἡδὺ καὶ μυστηριώδες, συγκερῶν τὰ σκότη τῆς νυκτός, ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ ἐν πάσῃ ποχῇ, ἡ θαυμασία ἀποφῆς παρέχει ἀνεκλάλητα θέληγτρα. Ἀλλ' ὅχι μόνον ἐνεκ φυσικῶν καλλόνων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν τὸ τοπίον εἶνε ἐκ τῶν πρώτων τῆς οἰκουμένης, καί, νομίζω, δὲν εἶδε κανεὶς τὸν κόσμον, ἀνευ τῆς ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίου θεάς. Εἶνε ἡ θεά, τὴν ὁποίαν περιέγραψεν ἔνθους ὁ Βύρων· ἡ θεά, ἥς ἡ φήμη ἀγῆρως ἐξακοντίζει λατρευτὰ ὁμοιώματα ἀπανταχοῦ τῆς ὑψηλοῦ· ἡ θεά ἥτις ὁμιλεῖ, μακρόθεν ὡς ἐκ τοῦ πλησίον, πρὸς πάντας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου θαυμαστήν· ἡ θεά, ἥτις καὶ τὸ πρῶτον ὀρωμένη, παρίσταται γνωστῇ καὶ προσφιλεῖ, ὡς ἐὰν ἐβαυχάσῃ τὰ γλυκύτερα ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας! Ὅταν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπεράντου εἰκόνος ἀποτελῶσιν: ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, τὸ προσκύνημα τῆς ἀνθρωπότητος, μὲ τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος, τὰς ἀνακυπτούσας ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος· ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἔνθα προσήυατο ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Φειδίας· ἡ θάλασσα, ἥτις εἶδε τὰς ἐνδόξους νυμφοχίας τῆς ἀρχαιότητος· ὁ παραρρέων ποταμὸς καὶ οἱ πέριξ βουνοὶ, μάρτυρες εὐκλεῶν ἡμερῶν καὶ κατορθωμάτων, τὸ ἔδαφος τὸ ἱερὸν, οὗτινος ἐκάστη σπιθαμὴ ἐγγεῖρει τοσαύτας κλασικὰς ἀναμνήσεις· καὶ τέλος, ἡ πόλις ἡ αἰωνία καὶ ἀθάνατος, ἥτις καλεῖται Ἀθήναι, — ἀφεύκτως ἡ εἰκὼν εἶνε ἡ ἐπιβλητικωτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ φύσις, ἡ τόσῃ φιλοστόργως δαψιλεύσασα τὰς χάριτάς της εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς, ἠθέλησεν ὥστε μ' ἐν βλέμμα θαυμασμοῦ καὶ συγκινήσεως, νὰ κατανόῃ κανεὶς ὅτι ἐδῶ τῷ ὄντι ὑπῆρξεν ἡ ἐστία, ἀφ' ἧς ἀνέλαμψε καὶ ἐξέχυθη τὸ φῶς κατ' ἀπασαν τὴν ἀνθρωπότητα!

Ἡ ἐσπέρα ἦτο σκοτεινὴ· ὅγκοι μελάνων νεφῶν συνεσφωρεύοντο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ποῦ καὶ ποῦ τρεμολάμπων ἀστὴρ. Ἡ νύξ συνέχεε τῆς εἰκόνος τὰ ὅρια, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου σκοτασμοῦ, ἀνέδιδον μελάνταται σκιαὶ τῶν δένδρων ἢ εἰς ἀντίθεσιν φανός, παλαίων πρὸς τὸ σκότος μὲ το μικρὸν τοῦ φῶς, τὸ περιχέον ἐρυθρὰς τινὰς ἀκτίνας. Ὀλίγοι θαμῶνες ἐκά-

θηντο περὶ τὰς τραπέζας τοῦ ὑπαιθρίου καφεῖου, καὶ τινες παρὰ τὴν δεξαμενὴν, ἥτις κεῖται ἐν τῷ μέσῳ. Δὲν ἤκούετο λέξις· ὅλοι ἐσιώπων καὶ ἀνέπνεον τὴν αὐραν. Ὁ Λέων ἀπομεμονωμένος, χειλοποτῶν τὴν καφὲ καὶ ροφῶν τὸ σιγάρον του, ἐξηπλοῦτο μακαρίως ἐπὶ ἔδρας — ἀν καὶ τὰ καθίσματα τῶν περιλισσείων καφεῶν συνείθιζε νὰ ποικαλῇ στρεβλωτήρια — βυθίζων τὸ ὄμμα μετ' ἡδονῆς εἰς τὸ ἀπειρον καὶ παραδιδόμενος εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀνακυκλῶν τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, ἐσκέπτετο πόσον εἶνε ὠφέλιμον καὶ ὠραῖον νὰ ᾔνε κανεὶς αὐθάδης, ἀπότομος, δεσποτικός. Ποσάκις, ἀποχαιρετίσας τὸν λόγον καὶ τὴν κρίσιν, ἐξῆλθε πολλῶν ἀγῶνων νικητής, μόνον διὰ τῆς ἐπιβαλλούσης αὐθαδείας. Παρήλασαν πρὸ τῶν ὀρμῶν του ὅλοι αἱ παραδοξοὶ σκηναὶ τῆς ζωῆς του, αἱ δυσάρεστοι ἀντιπαραστάσεις, οἱ ὀχληροὶ διάλογοι, ἀφ' ὧν πάντοτε αὐτὸς ἀπεχώρει κύριος καὶ ὑπέρροχος, κατασυντρίβων τοὺς πάντας ὑπὸ τὸ ἀνήκουστον θράσος καὶ τὴν αὐθάδειαν τὴν μοναδικήν. Ἀπὸ τῆς ἐνεχυριάσεως τοῦ ὠρολογίου τοῦ πατρός του, μέχρι τῆς τελευταίας μετὰ τοῦ Πλακιώτη συνεντεύξεως, οὐδ' εἰς μίαν κἄν περίστασιν ἀπεδειλίκαε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ κράτος τοῦ λόγου ἢ τοῦ δικαίου· ἀλλ' ὑπερήφανος καὶ ἄκαμπτος, μέγας ἐν τῇ συναισθήσει ἐνδομύχου τινὸς ἰσχύος, ὑπέτασεν ὑπὸ τὴν θέλησιν του τοὺς πάντας, περιδεεῖς καὶ φεύγοντας πρὸ τοῦ ἀφηνιῶντος αὐτοῦ ἱππαρίου, τὸ ὅποιον ἠπείλει νὰ τοὺς καταρρίψῃ μετὰ ἄτακτά του σκιρτήματα!

Μετ' ὀλίγον ἠγέρθη καὶ πληρώσας ἀπῆλθε, σκοπῶν νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ἡ ὥρα ἦτο ἐνάτη περίπου καὶ ἔσπευδεν ἐπειγόμενος νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν Σύλλογον Παρνασσόν, ὅπου εἰς φίλος του δημοσιογράφος εἶχεν ἀνάγνωσμα. Ἡ διὰ τῆς δειροστοιχίας διάβασις ἦτο ποιητικωτέρη. Τὸ σκότος ἐβασίλευε βαθύ· αἱ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ πεφυτευμέναι πιπερίδες, συμπλέκουσαι ἄνωθεν τὰ μελάνθ φυλλώματα, ἀπέτελουν πολυπληθεῖς θόλους, ὡσεὶ ὑποβασταζομένους ὑπὸ μακρὰς σειρὰς κινῶν. Κατὰ διαστήματα μεγάλα, ἀναπτῶν ὁ φανὸς τοῦ φωταερίου ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους τὴν φωτεινὴν του ἀντανάκλασιν, κεκρυμμένος ὑπὸ τὰ δένδρα, εἰς τὰ φύλλα τῶν ὁποίων παρήχε μακρόθεν ὅψιν φωταυγοῦς καπνοῦ πυρᾶς ἐξ ἀχύρων. Σιγὴ καὶ ἐρημία· διαβάτης οὐδεὶς.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, ὁ Λέων ἐνόμισεν ὅτι εἶδε σκιὰν ἀνθρώπου ἰσταμένου. Ἀμα ἐπλησίασεν ὁ ἄνθρωπος ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀπεκρύβη· ἀλλ' ἐπρόφθασεν ὁ Λέων νὰ διακρίνῃ τὸ πελώριον ἀνάστημα, τὴν μακρὰν μαύρην γενειάδα καὶ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα τοῦ Κωνσταντίνου Πλακιώτη. Προῦχώρησεν ἐν τούτοις ἀφόβως ὁ νέος ἐπιταχύνων τὸ βῆμα καὶ σκεφθεὶς τί νὰ ζητῇ ἄρά γε παραφυλάσσων ἐκεῖ ὁ πατήρ τῆς Βασιλικῆς.

Εἰς τὴν σκέψιν τοῦ ἀπῆντησεν αἰφνιδίως πυροβολισμός. Ὁ Λέων ρῆξας κραυ-

1. Τὸ ὄψωμα τοῦτο δὲν ὑπάρχει σήμερον. Ἄπας ἐκεῖνος ὁ χώρος ἰσοπεδοῦται καὶ καλλωπίζεται διὰ τὴν προσεχῇ Ἐκθεσὶν τῶν Ὀλυμπίων. Σ. τ. Σ.

γὴν κατέπεσεν· ὁ δολοφόνος ἀπορρίψας τὸ πιστόλιον ὥχεται ἀπὼν.

Σπείσας γοργῶ τῷ ποδὶ ὁ Πλακιώτης νάπομακρυνθῇ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ἐμετρίασα κατόπιν τὴν ταχύτητα ὥπως μὴ ἐγείρῃ τὰς ὑπονοίας τῶν κλητῶν, τοὺς ὁποίους θὰ συνήγειρε βεβαίως ὁ πυροβολισμός. Οὕτως ἤρεμος τὸ βήμα ἀλλὰ παράφορος τὰς σκέψεις καὶ τὰς προαισθήσεις, ἐφθάσε μέχρι τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ἀνευ δυσχερείου συναντήσεως. Ἀνῆλθε δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θυγατρὸς του, διέσχισε τοὺς διαδρόμους καὶ τοὺς προθαλάμους καὶ εἰσέβαλεν ὡς βολὴ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖ ἐν ἀσφαλεῖ ἐπὶ τέλους γενόμενος, ἐξέπεμψεν ἡχηρὸν στεναγμὸν καὶ ἐξηπλώθη πλήρης καμιάτου καὶ ζάλης, ἐφ' ἧνός ἀνυκλίντρον.

Ἡ Βασιλική, ἤρεμος καὶ ἀνυπόπτως ἐργαζομένη τὴν στιγμήν ἐκείνην, κατετρόμαξεν εἰς τὴν θέαν τοῦ πατρὸς της. Ἀγνοοῦσα τὰ πάντα ἄλλ' ὑποπτεύουσα δεινὰ, ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα της καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐκαίεν ὡς κάμινος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠνεωγμένοι καὶ ἀλαμπεῖς ἐξέφραζον τρόμον καὶ ἐκπληξιν. Ἡ καρδιά του ἐπαλλεβιαίως καὶ αἱ φλέβες τῶν κροτάφων ἐξωγώγησαν μέχρι διαρρήξεως. Ἡσθμαινεν τὸ στήθος του ἀνῆρχετο καὶ κατήρχετο ἐν ἀγωνίᾳ. Ποτὲ δὲν εἶχε ἴδει ἢ κόρη πῶς φεύγει ὁ φονεὺς, καὶ πῶς φθάνει εἰς τὸ κατὰ φύγιν του.

— Τί ἔχεις, πατέρα; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Νερό! νερό! ἐφώνηζεν ὁ Πλακιώτης. Ἡ Βασιλική τῷ ἔφερε ποτήριον ὕδατος· ἔπινε τὸ ἡμισυ ἐκείνου καὶ διὰ τοῦ ὑπολοιποῦ ἀπένιψε τὰς χεῖρας, καταβρέξας τὸν τάπητα. Ἡθέλησε νάποπλυνῇ κηλίδας αἵματος, αἰτινὲς δὲν ὑπῆρχον ἢ εἰς τὴν συνειδήσιν του.

Εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τῆς θυγατρὸς του δὲν ἀπῆντα ἢ διὰ λέξεων ἀσυναρτήτων καὶ μειδιαμάτων ἡλιθίων.

Αἰφνης ἠγέρθη παράφορος.

— Στὰ Μέγαρά! ἀνέκραξε διὰ βραγυχόους φωνῆς. Στὰ Μέγαρά! πάμε νὰ φύγουμε, κόρη μου, γρήγορα· δὲν μας χωράει ἄλλο ἢ Ἀθήνα.

Ἡ Βασιλική ἐν ἀπορίᾳ τὸν ἐβλεπε σιγῶσα. Τὸ πελώριόν του σῶμα ἐταλάντευετο ἢ μακρὰ μακρὴ γενεαὶς εἶχε συστραφῇ, διὰ τῆς νευρικῆς ἐνέργειας τῶν χειρῶν του.

— Τί περιμένεις; νὰ σε στεφανώθῃ ὁ Λέων; χά, χά, χά, ... ἔλα πάμε καὶ δὲν ἔμπορεῖ τώρα νὰ σε στεφανώθῃ.

— Πατέρα μου! ἀνέκραξεν ἡ κόρη λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ Πλακιώτη, μετ' ὅπως παρὰ κλήσεως καὶ ἀνησυχίας.

— Ἀκόμη περιμένεις! δὲν θέλεις νὰ ῥθῇς μαζί μου; καὶ σὺ μ' ἀφίνεις; καλὰ!

Καὶ ἀποσπᾶς βιαίως τὴν χεῖρά του ἀπὸ τῆς χειρὸς της, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μανιώδης καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα, πρὶν ἢ σκεφθῇ νὰ τον κρατήσῃ ἢ θυγάτηρ του. Ὑπὸ τὴν θλίψιν τοῦ τρέχον-

τος ὁγκοῦ, ἔτριξαν τὰ δάπεδα, ἀντήχησαν τὰ ἐπιπλα, ἐστένανεν ἡ κλίμαξ.

Ἀπελπίς ἡ νεανίς ὤρμησεν εἰς τὸ παρὰ θυρὸν. Εἶδεν εἰς τὸ ἡμίφως τῆς ὁδοῦ τὸν πατέρα της ἀπερχόμενον. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἐκλονίζετο σπεύδων. Μετ' ὀλίγον ἐκαύθη τὴν ὁδόν.

Ἐχάθη. Τὴν αὐτὴν στιγμήν εἰς νέος, ἐρχόμενος ἀντιμέτωπος δύο φίλων του, ἐσταμάτησεν αὐτοὺς, σχεδὸν ὑπὸ τὰ παρὰ θυρὰ τῆς νεανίδος.

— Καλὴ σπέρα. . . καλὲ τί ἔτρεξε ἐκεῖ — κάτω; εἶδα κόσμον πολὺ.

— Κάποιος ἐκτύπησε τὸ γυρὸ τοῦ Ροδίου.

— Κακά;

— Ἀμπά! στὸ χέρι εἶνε κτυπημένος.

Ἡ Βασιλική δὲν ἤκουσε περισσότερα. Εἰσῆλθεν ὠχρότερα τοῦ θανάτου, συνῆψε μετ' ἀπελπισμοῦ τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξε, πίπτουσα ἐξηντλημένη ἐπὶ σκιμπιδος.

— Ἀχ! ὁ πατέρας μου! . . .

Ἦτο τῷ ὄντι τὸ τραῦμα τοῦ Λέοντος ἐλαφρόν. Ἡ σφαῖρα — ὡς εἶπωμεν εὐτυχῶς — δὲν ἔθραυσε τὸ ὅστον τοῦ βραχίονος, ἀλλὰ διεπέρασε μόνον τὸν μῦν. Τὴν στιγμήν τοῦ πυροβολισμοῦ κατέπεσεν ἐκ τοῦ φόβου μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ πλῆγματος. Εἰς τοὺς σπεύσαντας ἐκ τοῦ παρὰ κειμένου καφεῖου νὰ τον ἀνεγείρῃσι, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἥτις προσέδραμε κατόπιν, εἶπεν ὅτι δὲν ἀνεγνώρισε τὸν δολοφόνον. Διὰ τοῦτου ἠθέλησε ν' ἀποφυγῇ ὀχληρότατα σκάνδαλα, ἅτιν' ἀφύκτως θὰ ἐστρέφοντο ἐναντίον του. Ἀλλ' οὕτε περὶ ἐκδικήσεως οἰκισθῆναι ἐσκέφθη. Ἐλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ὅλως ἀσήμαντον καὶ ἀστείαν ἐποψιν. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως, ὅταν μετὰ τὴν πρώτην ἐπίδεδιν κατεκλίνετο, ἐδικαιολόγησε καθ' ἑαυτὸν τὸν Πλακιώτην, διὰ τῶν λόγων τοῦ πατρὸς του, τοὺς ὁποίους ἐνεθυμήθη παραδόξως:

— Καλὰ νὰ πάθω· εἶμαι χαλκὸς ἢ ὥν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον.

Τὴν ἐπομένην αἱ ἐφημερίδες ἀνέφερον ἐν θρηνῶδεϊ συναυλίᾳ τὰ κατὰ τὸν ἄγνωστον κακοῦργον καὶ τὴν μυστηριώδη ἀπόπειραν. Τὰ ἀντιπολιτευόμενα φύλλα δὲν ἀφῆκαν, νοεῖται, τὴν περιστάσιν, νὰ ψέξωσι μετὰ τῆς συνήθους γλώσσης τὴν ἀκηδῖαν καὶ τὴν ἀβελτηρίαν τῆς κυβερνήσεως. Μόνον περὶ τὸ τέλος τῶν διαφορῶν, ὅταν ἠγγέλλετο τὸ ἀσήμαντον τοῦ τραύματος, ἐφικιδρύνετο τὸ ὕψος καὶ συνεπλέκοντο εὐχαὶ μετ' ἐλπίδων, ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀναρρώσεως τοῦ πολυτίμου νέου.

Τὸν γέροντα Ρόδιον ἤρκεσε νὰ συγκινήσῃ μόνῃ ἢ θεᾷ τοῦ αἵματος. Εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς ζωῆς του παρῆσχε ποῖαν τινα ἐνεργητικότητά ἢ ἀσθένειά τοῦ υἱοῦ του, καὶ μετὰ προσοχῆς ἐναγωνίου παρήκολούθει τὴν ἐπούλωσιν τῆς πληγῆς. Ἐὰν τὸ τραῦμα ἦτο βαρύτερον — ὡς διὰ πολλοὺς λόγους ἤυχετο καὶ ὁ Λέων — ἀφεύκτως θὰ ἐληθμόναι τὸν ὄρκον του ὁ γέροντα Ρόδιος, καὶ θὰ συνεχώρει τὰ πάντα εἰς

τὸν υἱόν του, τὸν ὅποιον θὰ ἐξήγγιζε πρὸ τῶν ὁμμάτων του ἡ ὁδὸν. Ἀλλ' εὐτυχῶς, εἰς ὀλίγων ἡμερῶν διάστημα ὁ βραχίον ἐθεραπεύθη, καὶ μετὰ τὴν στιγμιαίαν ἐκείνην ἀνωμαλίαν, ἐπανελήθη ἡ συνήθης ζωὴ. Ὁ αὐτὸς ἄσωτος, παρήκοος, ἀπότομος καὶ φιλήδονος υἱός, ὁ αὐτὸς σιωπηλός, στύγνός, καὶ ἰδιότροπος πατήρ. Ἀμφότεροι τώρα ἠγωνίζοντο νὰ ἐξαντλήσωσι τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς περιουσίας τῶν — τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ὁ Λέων, ἀκολουθῶν τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα του, δὲν ἐνόει νὰ παραδεχθῇ οὐδένα περιορισμὸν εἰς τὰς δαπάνας του. πρὸς ἐπίμετρον, κατέφυγε τελευταίως εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, καὶ οὕτω, περὶ τὰς πράσιναις τραπέζας τῶν ὑποχθονίων καταγωγῶν, ἀπειρα ἐκ τῶν ὠραίων στίλπνων ναπολεονίων τοῦ κυρίου Ροδίου ἤλλαζον εὐκόλως κύριον. Ὁ γέρον ἀφ' ἐτέρου, τηρῶν τὴν ὑπόσχεσιν του καὶ τὸν ὄρκον του, ἐξώθευε μετὰ πείσματος ἐν τῶν μέσων τῆς βεβιασμένης ταύτης σπατάλης ἥσαν αἱ δωρεαὶ τοῦ εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα. Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ τύπος ἀνέγραφε μετ' ἐπαίνων τὴν φιλεύσπλαγχον ἐλευθεριότητα τοῦ πρώην ὑπουργοῦ, ὁ υἱός του ἀναγινώσκων, ἔφρισε μήπως τῷ ὄντι ἤθελε «πεινάσει καὶ δυστυχῇσει», κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' ἀπέκρυπτε τὸν φόβον του γενναίως. Συγχρόνως, δεικνύων μεγαλοπρεπῆ περιφρόνησιν εἰς τὰς πατρικὰς ἀπειλὰς κατελήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς μανίας τῶν δωρημάτων, καὶ πολλοὺς τῶν φίλων του καθυπεχρέου καθ' ἑκάστην, δωρούμενος ἐκ τῶν ἐπιπλῶν του, ἐκ τῶν κοσμημάτων του καὶ ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀκόμη, ὅ,τι ἐκείνοι εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ ἐπαίνωσιν. Οὕτως ἡ πτωχεῖα θὰ ἦτο τὸ ἄφρευκτον τέλος τῶν Ροδίων.

Ἐπεται συνέχεια.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΕΞΕΛΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΩΜΠΟΤ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΤΟΜΟΣ ΚΙΜΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΒΕΒΕΦΑΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΩΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Περιεχόμενα

Ὁ πρῶτός μου ἔρως. — Αἱ ἐννέα Μοῦσαι. —

Τίς ἡ πατὴρ. — Τὸ ὄπρον δὲν ἀντιδωρεῖται.

— Κορίτσι μάλαγμα.

Τιμᾶται ἐν Ἀθῆναις μιᾷς Δραχμῆς,

ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ 1,20.

ΕΞΕΛΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΓΡΑΦΕΙΝΑΙ ΗΜΕΡΙΝΑΙΣ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1888

Τόμοι «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν

Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα

πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*

τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, καὶ τοῦ

Γ' πρὸς λεπτὰ 10.